

Verborgen

in het licht

ROBERT HEMMEN

Verborgen in het licht

“Catchy”

“Een bijzonder verhaal met een mooie boodschap”

Robert Hemmen

Ontwerp en vormgeving: www.elsewhere.nl

Redactie: Chris Soebroto

Papiersoort: Munken Print Wit 90 gram

2e druk: 2025

Uitgeverij: De Blauwe Knikker

www.deblauweknikker.nl

ISBN: 9789083509020

NUR: 333

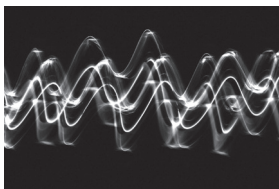
Cover foto's:

Photo by Pawel Czerwinski on Unsplash.com

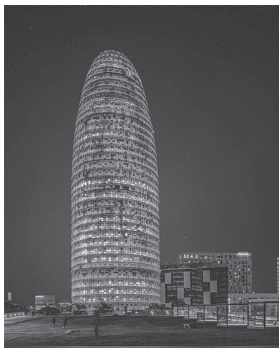

Photo by Sasha Pleshcoi on Unsplash.com

Inhoud

April 1984	7
We hebben een situatie	10
Spoorloos	14
Cyber Operations	18
Torre Glòries	20
Vliegende capsules	26
Het interview	32
In de briefing room	39
Dr. Enrico	44
Ana	51
Alvera's idee	57
Een nieuw geheim rapport	62
Een donkere grot	65
Interview met Dr. Enrico	72
Een scoop van wereldklasse	76
Moeder Aarde	85
Ascensie 3h 47m 24s declinatie +24° 07' 00	90
Een giftige mix	100
Krantenkoppen	107
Een kwestie van waarschijnlijkheid	114
Manipulaties	121
List en bedrog	129

Dankwoord

Dit boek is mijn schrijversdebuut. Drie jaar geleden besloot ik het te schrijven, nadat ik al veel langer met het verhaal had rondgelopen. Dit is het resultaat van twee jaar schrijven, redigeren, redigeren en nog eens redigeren. Ik kon niet vermoeden dat het zo veel tijd zou kosten.

Een boek schrijf je nooit alleen. Het komt tot stand met en door de feedback van vrienden en familie.

Mijn moeder was de eerste die mijn manuscript las. Ook al is sciencefiction niet haar favoriete genre, zij vond het een spannend en knap bedacht verhaal. Dankjewel, Mam.

Ook dank aan mijn vrouw Azusa voor haar niet aflatende steun gedurende het soms frustrerende schrijfproces. Mijn zus Monique Hemmen-Van der Hoek en schoonzus Yvonne Waanders-Hemmen dank voor het kritisch meelezen.

Dank ook aan mijn uitgever Chris Soebroto en grafisch vormgever Else Bunjes voor hun redactie, de pakkende titel en een fraai omslagontwerp.

Ik ben trots op mijn boek. Ik wens iedereen veel leesplezier.

Robert Hemmen

April 1984

De Sierra Nevada is één van de mooiste berggebieden van Spanje. Daar woonde de twaalfjarige Roberto Giménez met zijn ouders in Dúrcal, een gehucht met nog geen honderd inwoners. Ook Ricardo's vader en grootvader zijn hier geboren en getogen. Het gehucht kijkt uit op de sneeuwtoppen van de Mulhacén. Met 3.479 meter de op één na hoogste berg van Spanje. De Sierra Nevada kent vele schitterende bergtoppen met duizenden dennenbomen op de berghellingen. Roberto wandelde graag met zijn vader Ricardo en zijn hond Alma door de bergen. Alma rende naar hartenlust over de vele smalle bergpaadjes op jacht naar eekhoorntjes. Elke dag liepen ze meerdere rondjes door de bergen. Roberto had er dikke kuiten van gekregen en kende alle mooie plekjes in de Nevada.

Op een van zijn wandelingen zonder zijn vader hoorde Roberto dat Alma blafte. Dat deed zij nooit. Roberto aarzelde niet en versnelde zijn pas om te zien wat Alma had ontdekt.

Het volgende moment kwam Roberto bij bewustzijn. Hij hoorde een takje naast zich vallen. De zonnestralen braken door de bomen. Hij lag op de grond, tussen de takjes en bladeren van het bos. In de verte hoorde hij geblaf. 'Dat is Alma niet,' dacht hij. Een grote Duitse herder naderde hem en snuffelde aan zijn kleren.

Een politieagent holde hijgend achter de herdershond aan. 'Liggen', riep hij tegen het dier, dat onmiddellijk luisterde. De agent hurkte naast Roberto. Twee grote handen pakten de bange jongen vast en hielpen

hem overeind. Stomverbaasd en met grote ogen keek Roberto de agent aan.

‘Wees maar niet bang, hoor’, sprak de agent.

Roberto was er niet gerust op en vroeg waarom hij hier op de grond lag. Wat was er gebeurd?

‘Ik hoopte dat jij dat kon vertellen,’ antwoordde de agent vriendelijk. ‘Weet je niet wat er gebeurd is? We waren enorm ongerust, want je was een dag spoorloos! Je ouders zijn erg ongerust’.

Roberto keek nog veel verbaasder.

‘Ik ga nu meteen je vader vertellen dat wij je gevonden hebben’. Samen liepen ze naar de politieauto waar Carlos zijn collega’s per mobilofoon opdracht gaf Roberto’s ouders het goede nieuws te brengen.

Ricardo was op dat moment in de tuin bezig zijn lievelingsbloesem te snoeien voor het nieuwe seizoen. Telkens maalden dezelfde gedachten door zijn hoofd.

‘Waar is Roberto? Is hij ontvoerd? Waarom? Wie heeft hem meegenomen?’

Hij kreeg weer tranen in zijn ogen. Een diep schuldgevoel overmande hem. ‘Waarom ben ik niet meegegaan? Dan was er vast niets gebeurd’.

Ricardo hoorde de telefoon en liep snel naar binnen om op te nemen. De man aan de andere kant van de lijn hoorde de emotionele stem van Ricardo en antwoordde geruststellend: ‘Ik bel namens inspecteur Carlos’.

Bezorgd hield Ricardo zijn adem in. Totdat de agent uitriep: ‘We hebben hem gevonden! We komen je zoon thuisbrengen!’

Korte tijd later omhelsden Roberto en zijn ouders elkaar innig. Ook Alma was blij haar baasje weer te zien. Waar ben je geweest, ik weet het niet, wat is er gebeurd, ik weet het echt niet. Alle vragen van Roberto’s ouders en de politie leverden geen antwoorden op.

Al snel keerde het dagelijks leven voor de familie Giménez terug. Althans, daar leek het op. Langzaam maar zeker werd het Roberto's omgeving duidelijk dat hij was veranderd. Eens een vrolijke en praatgrage jongen, werd hij stil en teruggetrokken. Vooral op school was hij af en toe zelfs onhandelbaar. 's Nachts schreeuwde hij vaak in zijn slaap.